

Arrest

nr. 85 737 van 13 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat Koen BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U werd geboren op 2 juli 1987 in Grebenskaya (Tsjetsjenië), waar u samen met uw ouders en uw zus, G. D. (...) (O.V. 6.862.484), woonde. Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog, in 1996, kwamen uw ouders om bij een aanval van de Russen. Nadien verbleven u en uw zus bij uw tante, U. L. (...). Op 19 januari 2006 huwde uw zus traditioneel met A.V. (...), met wie ze twee kinderen heeft. Op 24 februari 2006 huwde ook u traditioneel met M. M. (...). In maart 2006 ging u met uw man, en uw zus en haar man, in uw ouderlijk huis wonen. Samen met uw zus en haar kinderen verblijft u in België.

Sinds 2008 was uw man vaak voor enkele maanden niet thuis. Ook de man van uw zus was regelmatig enkele maanden afwezig. In de perioden dat ze niet thuis waren zouden jullie mannen 'op hun werk' zijn. Jullie wisten echter niet wat ze precies deden en waar ze zich dan wel bevonden. Sinds oktober 2010 is V. (...), de man van uw zus, niet meer thuis geweest en hebben jullie hem niet meer gezien.

Op 30 juni 2011, toen u onderweg was naar de universiteit in Dagestan waar u studeerde, werd u op straat aangesproken bij uw voornaam door mannen in een wagen. Ze vroegen of u naar de universiteit ging en boden u een lift aan. Nadat u in hun wagen was ingestapt reden ze echter een andere richting uit. Ze begonnen u vragen te stellen over uw man. Ze vroegen u waar hij zich mee bezig hield en wanneer hij zou thuis komen. Ze vertelden u dat hij betrokken was bij het organiseren van terroristische acties. Omdat u hen geen informatie kon geven over uw man dreigden ze ermee u te verkrachten. De persoon die naast u zat sneed met een mes in uw onderbeen. Toen ze vervolgens halt hielden stapten de twee personen die vooraan in de wagen zaten uit, en de persoon die naast u zat heeft u aangerand. Nadien werd u er achter gelaten en reden ze weg. Van de nummerplaat van de wagen kon u afleiden dat zij Kadyrovtsi waren. U ging vervolgens terug naar huis en vertelde aan uw zus, D. (...), wat u was overkomen.

Op 5 juli 2011 kwam uw man, na twee maanden afwezigheid, terug naar huis. In de nacht van 5 op 6 juli 2011 vielen Kadyrovtsi jullie woonst binnen waarna ze uw man aanvielen. U probeerde tussenbeide te komen, maar werd door hen geslagen waardoor u op de grond viel. Ze vroegen ook waar de man van uw zus zich bevond. Jullie hoorden ten slotte een schot, waarop uw zus naar buiten liep om te kijken wat er was gebeurd. Ze zag dat uw man door deze Kadyrovtsi werd meegenomen. Sindsdien hebt u niets meer over uw man vernomen.

De volgende dag, op 6 juli 2011, kwam uw tante, U. L. (...), naar u thuis. Ze maande u en uw zus aan tijdelijk ergens onder te duiken. Na de middag kwamen ook twee mannen, R.(...) en I. (...), naar u thuis. Ze zeiden dat ze naar jullie gestuurd werden door de man van uw zus en dat ze jullie naar Khasavyurt (Dagestan) zouden brengen. Diezelfde dag brachten zij u en uw zus naar Khasavyurt, waar jullie verbleven bij een ver familielid van de man van uw zus, Y. M. (...). Daar had de man van uw zus contact met haar opgenomen. Hij zei dat jullie R.(...) en I.(...) moesten vertrouwen en dat zij jullie naar België zouden brengen. Tijdens jullie verblijf in Khasavyurt gaven u en uw zus uw Russische binnenlandse paspoorten aan R.(...) en I.(...), omdat zij deze nodig hadden om voor jullie internationale paspoorten te regelen. Jullie kregen nadien een kopie van uw Russische binnenlandse paspoorten. Toen jullie vroegen waar uw originele binnenlandse paspoorten waren, zeiden ze dat jullie die niet nodig zullen hebben.

Op 28 juli 2011 overhandigden R.(...) en I.(...) uw internationale paspoorten aan u en uw zus. Diezelfde dag vertrokken u en uw zus met hen naar Brest (Wit-Rusland). Vanuit Brest reisde u enkel met uw zus verder met de trein tot in Polen, waar jullie op 31 juli 2011 aankwamen en een asielaanvraag indienden. Vanuit Polen reisde u met uw zus door tot in België, waar jullie aankwamen op 18 augustus 2011 en diezelfde dag een eerste asielaanvraag indienden bij de Belgische asielinstanties. Op 22 september 2011 hebben u en uw zus van de Belgische asielinstanties een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, nadat Polen had ingestemd met de overname van uw asielaanvraag. U en uw zus zijn op 20 oktober 2011 tegen deze beslissing in beroep gegaan. Dit beroep werd verworpen op 23 december 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U verklaarde dat u op 8 november 2011 niet langer in het opvangcentrum mocht verblijven. Uw zus mocht er wel nog verblijven, omdat haar zoon een longziekte heeft. Omdat u geen opvangplaats had zag u zich genoodzaakt een tweede asielaanvraag in te dienen bij de Belgische asielinstanties, wat u deed op 20 februari 2012. Uw zus verblijft nog steeds in het opvangcentrum en heeft tot nu toe nog geen tweede asielaanvraag ingediend.

Uw zus had voor het laatst telefonisch contact met haar man in september 2011. Ze onderhoudt daarnaast ook contact met het verre familielid van haar man, Y. M.(...). In december 2011 vernam u van uw zus dat M.(...) haar had verteld dat haar man werd gearresteerd en in de gevangenis werd opgesloten.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: een kopie van uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw diploma, de geboorteakte van uw zus, en de geboorteaktes van de kinderen van uw zus.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u en uw zus, G. D. (...) (O.V. 6.862.484), in Tsjetsjenië problemen hebben met Kadyrovtsi, omdat uw man, M. M. (...), en de man van uw zus, A. V. (...), ervan beschuldigd werden banden te hebben met de rebellen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral is het onaannemelijk dat u zo weinig wist over uw man en diens activiteiten. Zo verklaarde u dat uw man werd meegenomen in de nacht van 5 op 6 juli 2011, omdat hij ervan verdacht werd tot de rebellen te behoren. U wist echter niet of uw man effectief banden had met rebellen. U verklaarde dat hij sinds 2008 soms enkele maanden afwezig was 'voor zijn werk'. U wist echter hoegenaamd niet waar hij zich precies mee bezig hield. U verklaarde weliswaar dat uw man u nooit vertelde waar hij zich mee bezig hield en dat hij u het zwijgen oplegde wanneer u hem iets vroeg (CGVS, p. 7-9). Toch mocht redelijkerwijze van u, die universitair geschoold bent (CGVS, p. 9-10), worden verwacht dat u meer op de hoogte zou zijn met betrekking tot de activiteiten van uw man. U hebt bovendien op geen enkele manier trachten te achterhalen of uw man dan wel banden zou hebben gehad met de rebellen, noch of hij werd opgespoord (CGVS, p. 7-9, 15-16). U verklaarde voorts dat u sinds de aanhouding van uw man niets meer over hem hebt vernomen, en dat u niet weet of hij nog leeft (CGVS, p. 6). U wist hoegenaamd niet of uw schoonfamilie stappen heeft ondernomen naar aanleiding van de aanhouding van uw man, noch of zij pogingen heeft ondernomen om hem terug te vinden, en u hebt dat op geen enkele manier trachten te achterhalen. Uw verklaring dat u niet met uw schoonfamilie overeenkomt en hen daarom niet contacteert (CGVS, p. 7-8), biedt geen afdoende uitleg waarom u niet heeft trachten te achterhalen wat zij zouden hebben ondernomen in verband met de aanhouding en verdwijning van uw man. Het is eveneens opmerkelijk dat u niet precies weet hoe uw schoonfamilie ervan op de hoogte zou zijn geraakt dat uw man werd meegenomen, en dat zij u niet zou hebben trachten te contacteren, daar u aanwezig was toen hij werd meegenomen en u en uw zus hem voor het laatst hebben gezien, ook al kwam u niet overeen met uw schoonfamilie (CGVS, p. 8). U wist bovendien niet of er überhaupt iemand op zoek is gegaan naar uw man, en u heeft zich daar evenmin over geïnformeerd, niettemin u sinds uw vertrek uit uw herkomstland nog contact hebt onderhouden met uw tante (CGVS, p. 6-7, 9). Ten slotte legt u geen enkel begin van bewijs voor van het bestaan en de identiteit van uw man. Door uw onwetendheid en het manifest gebrek aan interesse met betrekking tot uw man, diens activiteiten, en het verdere verloop van uw problemen, dat werd vastgesteld, wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Daarnaast kon u evenmin aannemelijk maken dat de man van uw zus, V. (...), werd aangehouden en opgesloten in de gevangenis, omdat hij net als uw man ervan verdacht werd banden te hebben met de rebellen. U verklaarde dat ook V. (...) regelmatig afwezig was. Sinds oktober 2010 is hij zelfs niet meer naar huis gekomen en hebben jullie hem niet meer gezien. Hij vertelde evenmin waar hij zich bevond en waar hij zich mee bezig hield (CGVS, p. 15-16). U hebt echter ook wat betreft uw schoonbroer V. (...) op geen enkele manier trachten te achterhalen of hij dan wel banden zou hebben gehad met de rebellen, noch of hij werd opgespoord (CGVS, p. 15-16). U verklaarde dat u in december

2011 vernam van uw zus dat M. (...), het familielid van V. (...), haar had verteld dat hij gearresteerd werd en in de gevangenis werd opgesloten. U wist echter niet waar en wanneer V. (...) gearresteerd werd, door wie hij gearresteerd werd, in welke gevangenis hij werd opgesloten, of er een gerechtelijk onderzoek tegen hem loopt, noch of hij veroordeeld werd. Het is opmerkelijk dat u, die nog maar net was afgestudeerd in de rechten met als specialisatie "jurisprudentie", zich hierover niet geïnformeerd heeft (CGVS, p. 14-15). Daar ook dit element een belangrijk aspect van uw asielrelaas uitmaakt, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, of op zijn minst hierover meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Daar u niet aannemelijk kan maken dat uw man effectief door Kadyrovtsi werd meegenomen en verdwenen is, en dat de man van uw zus werd gearresteerd en opgesloten werd in de gevangenis, omdat zij als rebellen beschouwd werden, en waarom zij als rebellen beschouwd werden, kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u en uw zus zouden hebben gekend omwille van uw man en de man van uw zus.

Uit de gegevens van de kopie van uw Russisch binnenlands paspoort die u voorlegt, blijkt bovendien dat aan u op 1 april 2011 een internationaal paspoort werd uitgereikt, wat niet strookt met uw verklaring dat voor u een internationaal paspoort werd geregeld in juli 2011, hetwelk u ontving op 28 juli 2011, en dat u voorheen nooit eerder een internationaal paspoort hebt gehad. Uw verklaring dat u geen idee heeft wat de betreffende stempel in uw Russisch binnenlands paspoort zou betekenen en dat u van het bestaan hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn, is niet geloofwaardig (CGVS, p. 11-13). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reis uit uw herkomstland reeds vóór de door u ingeroepen vervolgingsfeiten zou hebben gepland. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan eveneens een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, dat internationale paspoorten in de Russische Federatie persoonlijk moeten worden afgehaald (en ter plaatse moeten worden ondertekend), waardoor ernstig getwijfeld kan worden aan uw verklaring als zouden u en uw zus deze documenten niet zelf bij de bevoegde autoriteiten hebben afgehaald (CGVS, p. 11-13). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Zij opgemerkt dat uw administratief dossier een Belgisch medisch attest bevat, opgesteld op 24 oktober 2011 door dokter D. C. (...), dat bestemd is voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw medische regularisatieaanvraag (artikel 9ter van de vreemdelingenwet). In dit attest wordt melding gemaakt van uw precaire psychologische toestand, in het bijzonder 'posttraumatisch stresssyndroom', waaraan u lijdt, omwille van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal hebt weergegeven. Uit dit attest kan echter enkel worden afgeleid dat de inhoud ervan werd opgesteld op grond van uw eigen verklaringen, dat het mogelijks gebaseerd is op één consultatie, en dat het geen uitgebreide en sluitende analyse bevat waarop de diagnose steunt. Aangezien dit document zodoende geen uitsluitsel biedt met betrekking tot het bestaan, de ernst of draagwijdte van de diagnose 'posttraumatisch stresssyndroom', kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing hiervan vormt, laat staan van de precieze omstandigheden die de oorzaak zouden vormen van uw psychische problemen.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (een kopie van uw Russisch binnenlands paspoort, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw diploma, de geboorteakte van uw zus, en de geboorteaktes van de kinderen van uw zus), zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Deze documenten bevatten uitsluitend informatie over uw identiteit, en die van uw zus en haar kinderen, en uw opleiding, die niet wordt betwist, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders

tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur en het verbod van willekeur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Wat deze aangehaalde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft stelt de Raad vast dat verzoeker dit niet nader bepaalt. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

De verzoekende partij geeft een theoretische uitleg over de geloofwaardigheid van een asielrelaas met betrekking tot een completer verhaal in dringend beroep ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat deze procedure sinds 2007 niet meer bestaat. Waar verzoekster stelt dat nagegaan moet worden of de ingeroepen elementen te wijten zijn aan de verzoekende partij duidt zij niet aan wat de relevantie hiervan *in casu* is.

De verzoekende partij stelt dat er geen enkele feitenvinding is gebeurd in die zin dat het CGVS er zich toe beperkt heeft tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er een gebrek aan medewerking zou zijn van verzoekster. Verzoekster verwijst ook naar de Tsjetsjeense traditie waar een vrouw niet hoort vragen te stellen. Verzoekster meent dat er onvoldoende onderzoek werd verricht door de verwerende partij, die zich beperkt tot een standaardargumentatie en onvoldoende rekening houdt met de toestand in Tsjetsjenië.

De Raad meent dat dergelijke theoretische overwegingen die niet concreet betrokken worden op de motieven van de bestreden beslissing geen weerlegging is van de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij meent dat haar verklaringen vergeleken worden met de houding van een "modelvluchteling" en verwijst naar het feit dat iedere asielaanvraag individueel dient bekeken te worden.

Terecht stelt verweerder dat in zo ver verzoekster opwerpt dat de Commissaris-generaal enkel op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust een negatieve beslissing te nemen, dit niet blijkt uit de bestreden beslissing. Verweerder stelt dat het de bedoeling is om bij de vraagstelling tijdens het gehoor inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoekster, hetgeen hij tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen en verzoeksters gebrek aan informatie en gebrek aan initiatief om zich te informeren omtrent essentiële elementen, niet, hij stelt ze uit de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen vast en trekt er zijn besluiten uit. Aangaande de "stereotiepe motivering" die de commissaris-generaal, volgens verzoekster, in alle aanvragen van personen uit Tsjetsjenië gebruikt, wordt er op gewezen dat elk asioldossier, individueel op zijn eigen verdiensten moet worden onderzocht. Verzoeksters asielaanvraag werd dus op een individuele wijze onderzocht, rekening houdend met haar persoon en concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in haar land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verweerder voegt hier nog aan toe dat, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS, nr. 172.821 van 27 juni 2007).

Betreffende verzoeksters bewering dat het CGVS eigen beweringen zou geuit hebben dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige- verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens, antwoordt verweerder dat de motieven onpartijdig en correct gemotiveerd worden in de bestreden beslissing. In zo ver dat verzoekster dergelijke vaststellingen louter betwist, zonder concreet aan te geven of uiteen te zetten op welke wijze of bij welke vaststellingen het CGVS een verkeerde/eenzijdige interpretatie zou gehanteerd hebben, blijven deze onverminderd overeind.

Verzoekster klaagt de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel. De Raad meent dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal partijdig of willekeurig zou zijn geweest bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad meent dat de niet aannemelijkheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat deze, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Het door verzoekster ingeroepen argument dat er gezien de plaatselijke cultuur zo weinig mogelijk vragen gesteld worden aangezien iedereen verdacht is/kan zijn is geen aanvaardbare verschoningsgrond ter weerlegging van de vastgestelde onwetendheid met betrekking tot de activiteiten en verdwijning van haar echtgenoot en arrestatie en detentie van haar schoonbroer en de stappen die in dit verband door familieleden genomen zouden zijn. De bestreden beslissing wijst er ook op dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt van het bestaan en de identiteit van haar man. De door verzoekster aangehaalde breuk met haar schoonfamilie is voor de bovenvermelde vaagheden en gebrek aan bewijs geen overtuigende verklaring.

De bestreden beslissing stelt: *“Zij opgemerkt dat uw administratief dossier een Belgisch medisch attest bevat, opgesteld op 24 oktober 2011 door dokter D. C. (...), dat bestemd is voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw medische regularisatieaanvraag (artikel 9ter van de vreemdelingenwet). In dit attest wordt melding gemaakt van uw preciaire psychologische toestand, in het bijzonder ‘posttraumatisch stresssyndroom’, waaraan u lijdt, omwille van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten die u ook tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal hebt weergegeven. Uit dit attest kan echter enkel worden afgeleid dat de inhoud ervan werd opgesteld op grond van uw eigen verklaringen, dat het mogelijks gebaseerd is op één consultatie, en dat het geen uitgebreide en sluitende analyse bevat waarop de diagnose steunt. Aangezien dit document zodoende geen uitsluitel biedt met betrekking tot het bestaan, de ernst of draagwijdte van de diagnose ‘posttraumatisch stresssyndroom’, kan er niet worden aangenomen dat het stuk een overtuigende aanwijzing hiervan vormt, laat staan van de precieze omstandigheden die de oorzaak zouden vormen van uw psychische problemen.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief. De Raad stelt vast dat dit getuigschrift uitdrukkelijk stelt dat er nog geen behandeling plaats had en dat het opgesteld werd na een eerste consultatie.

Verzoekster klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 27 maart 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij met betrekking tot haar paspoort een verkeerd standpunt inneemt. Zij gaf haar binnenlands paspoort af aan de smokkelaars in juli 2011 en bekwam op dat ogenblik een internationaal paspoort. De stempel is vals en werd door of in opdracht van de smokkelaars geplaatst.

De bestreden beslissing stelt: *“Uit de gegevens van de kopie van uw Russisch binnenlands paspoort die u voorlegt, blijkt bovendien dat aan u op 1 april 2011 een internationaal paspoort werd uitgereikt, wat niet strookt met uw verklaring dat voor u een internationaal paspoort werd geregeld in juli 2011, hetwelk u ontving op 28 juli 2011, en dat u voorheen nooit eerder een internationaal paspoort hebt gehad. Uw verklaring dat u geen idee heeft wat de betreffende stempel in uw Russisch binnenlands paspoort zou betekenen en dat u van het bestaan hiervan niet op de hoogte zou geweest zijn, is niet geloofwaardig (CGVS, p. 11-13). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw reis uit uw herkomstland reeds vóór de door u ingeroepen vervolgingsfeiten zou hebben gepland.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief. De *a posteriori* uitleg van verzoekster dat het een valse stempel zou betreffen overtuigt niet.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoekster wijst er nogmaals op dat de bestreden beslissing berust op onterecht opgeworpen zaken, incorrecte elementen en dat haar asielaanvraag verkeerd werd beoordeeld. Verzoekster haalt aan dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Verzoekster wijst er nogmaals op dat het in haar cultuur zo is dat geen vragen worden gesteld, iedereen kan immers een verklikker zijn. Verzoekster zou in de eerste plaats geïnteresseerd zijn om zichzelf in veiligheid te stellen, eerder dan bewijzen en informatie te verzamelen. Verzoekster verklaart dat indien zij iedereen vragen had gesteld, dan had zij ongetwijfeld haar eigen leven nog meer in gevaar gebracht, hetgeen niet van haar kon verwacht worden. Verzoekster wijst erop dat er geen rekening werd gehouden met haar plaatselijke cultuur waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is / kan zijn.

Daar waar verzoekster nogmaals verwijst naar haar plaatselijke cultuur waarbij zo weinig mogelijk vragen worden gesteld aangezien iedereen verdacht is / kan zijn wees de Raad er reeds op dat dit geen aannemelijke verklaring is.

Terecht stelt verweerder dat de verzoekende partij niet verder komt dan het bekritisieren en betwisten van de motivering van de bestreden beslissing, het uiten van niet gefundeerde verwijten en loutere beweringen die zij geenszins staft aan de hand van objectieve gegevens. Verzoeksters algemene bewering dat de bestreden beslissing berust op onterecht opgeworpen zaken, incorrecte elementen en dat haar asielaanvraag verkeerd werd beoordeeld, zonder dit ook maar enigszins op concrete wijze te onderbouwen, is geenszins van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de motieven van de commissaris-generaal. Verzoeksters asielaanvraag werd onderzocht rekening houdend met haar persoon en concrete verklaringen, de specifieke gegevens in het dossier en de situatie in haar land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Waar verzoekster stelt dat in haar cultuur geen vragen worden gesteld, benadrukt verweerder nogmaals de bewijslast die op verzoeker rust en het feit dat, ongeacht haar cultuur en achtergrond, kan worden verwacht dat zij zich wel degelijk informeert omtrent doorslaggevende elementen van haar asielrelaas en minstens enige betrokkenheid toont.

In zo ver dat de verzoekende partij aanhaalt dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden, merkt verweerder terecht op dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn en dient evenmin te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn. Het is verzoekster die door een aannemelijk relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan dient aannemelijk te maken. *In casu* heeft verzoekster hier niet aan voldaan.

Het middel is niet gegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM); van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht; van het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster geeft een theoretische uitleg over de materiële motiveringsplicht. Dit is geen weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster meent dat de situatie in Tsjetsjenië ernstig en precair is en haar leven ten eerste in gevaar is. Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië en naburige republieken. Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit, waarbij de daders meestal 'gemaskerde mannen' zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de

ontvoerde mensen nooit teruggevonden worden. Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen. Elke aanvraag van een vluchteling uit Tsjetsjenië moet dan ook grondig worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het stellen van onderzoeksdaden door de commissaris-generaal werd hierboven reeds behandeld. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat haar asielaanvraag niet grondig werd onderzocht.

Waar verzoekster stelt dat in het verleden door de VBC geoordeeld werd dat de bevolking van de Kaukasus het slachtoffer was van groepsvervolgung maakt zij niet aannemelijk dat dit op dit ogenblik het geval is in Tsjetsjenië.

Waar verzoekster stelt dat er op 1 september 2011 een zelfmoordaanslag plaats had in Grozny waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen is dit geen bewijs van haar hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarenboven is in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift vermeld wordt Grebenskaya en niet Grozny de voormalige woonplaats van verzoekster.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Verzoeker weerlegt het volgende motief uit de bestreden beslissing niet: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.”*

De Raad meent dat dit steun vindt in het administratief dossier meer bepaald in de CEDOCA nota dd. juni 2011.

Het middel is niet gegrond.

2.4. In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de Europese Richtlijn 2004/83/EG, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het fair-play beginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd hierboven reeds behandeld.

De Raad meent dat het “fair-play”-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het

beginsel van de “fair-play” doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoekster toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Betreffende de richtlijn 2004/83/EG, zoals deze omgezet werd in het Belgisch recht, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, beroept verzoeker zich op geen dergelijke schending. De schending ervan kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen.

Verzoekster verwijst naar mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid, die echter niet neergelegd worden en derhalve geen deel uitmaken van het rechtsplegingsdossier. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

Verzoeksters bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster verwijst naar artikel 3 *juncto* 13 van het EVRM en stelt dat er aanvaard wordt dat er sprake is van folteringen, verdwijningen en dergelijke in Tsjetsjenië. Het Hof van Justitie was in een arrest van 17 februari 2009 van oordeel dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. De situatie in verzoekster haar land van herkomst is er tot op heden een van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (*‘independent and rigorous’*) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Uit de motivering blijkt nergens dat terzake onderzoek werd gedaan. In elk geval is nooit de persoonlijke situatie van verzoekster in ogenschouw genomen alvorens een beslissing te nemen of minstens blijkt dit niet uit de motivering.

Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op de verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekster enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoekster toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker,

dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het stellen van onderzoeksdaden door de commissaris-generaal werd hierboven reeds behandeld.

Het middel is niet gegrond.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS